

SOPHIE
ANDERSON

KARDAN
KIZ

Korkularımızın üstesinden gelmeye dair etkileyici bir masal

Çizimler: Melissa Castrillón

GENÇ
T
TİMAS

Kar yağmaya başladığında, Tasha böğürtlen tarlasındaki bir yavru keçinin ipini çözüyordu.

Kar taneleri başlangıçta küçüktü ve soğuk, rüzgârsız havada toz zerrelere gibi savruluyorlardı. Gerçekten kar yağıp yağmadığından emin olamayan Tasha, Ferdinand isimli yavru keçiyi çimenlerin üzerine bıraktı. Bileklerinin etrafına orman hayvanları işlenmiş, sıcak tutan eldivenlerinden birini elinden çıkarıp elini havaya kaldırdı.

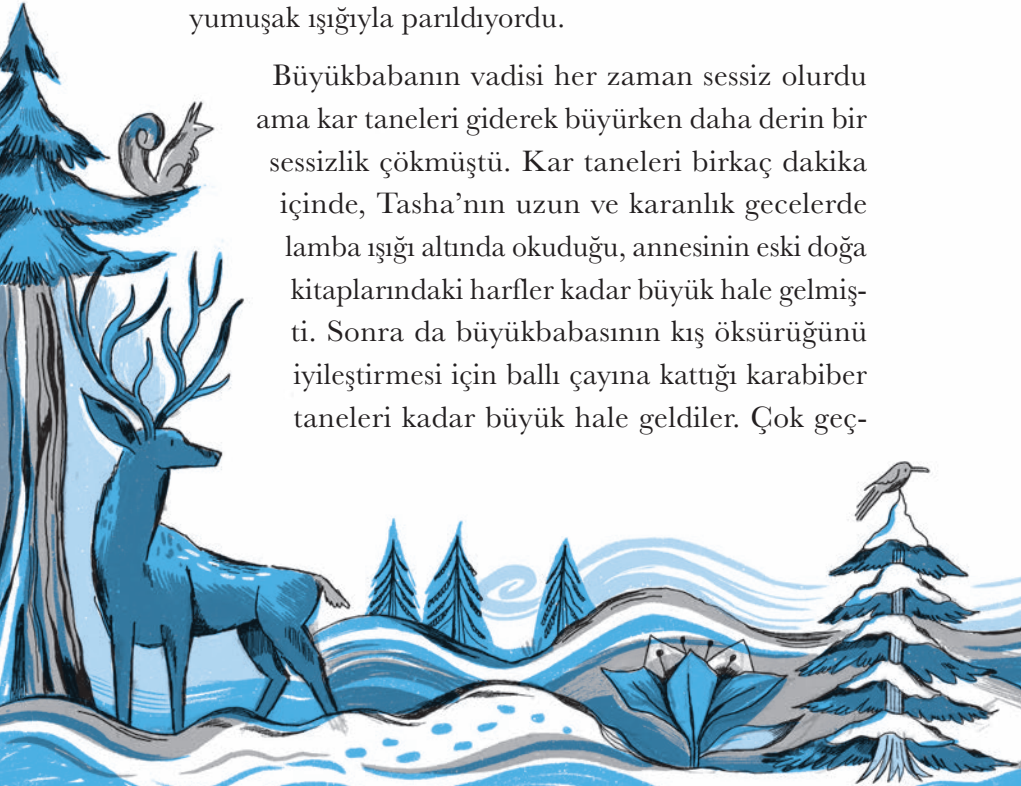
Parıldayan kristaller elinin üzerine o kadar nazıkçe indi ki Tasha onları neredeyse hissedemedi. Sonra da hemen sanki emiliyorlarmış gibi gözden kayboldular.

“Kar yağıyor,” diye fısıldadı Tasha, içinde bir neşe dalgası yükseliyordu. Her zaman kar görmeyi hayalini kurardı. “Kar yağıyor!” diye bağırdı daha yüksek sesle, keçi otlağının diğer tarafındaki küçük, taş çiftlik evine doğru dönerek.

Oturma odasının perdeleri yarıya kadar indirilmişti. Bacadan sakin bir duman tütüyordu. Tasha elini ağzına götürdü. Bağırması gerekiyordu. Dinlenmesi gerektiği için büyükbabası muhtemelen ateşin karşısında pinekliyordu. Annesiyle babası da odun kırmak ya da ot biçmek veya turpları hasırın içine doldurmakla meşguldü. Tasha ve ailesi üç ay önce büyükbabasının çiftliğine taşınmıştı çünkü büyükbabası artık yalnız yaşamakta zorlanıyordu ve kışa hazırlık için yapacak bin tane iş vardı. Bu nedenle, kar yağdığını haykırmak pek faydalı olmayacaktı.

Tasha sırtını çiftlik evine döndü ve dört bir yandaki manzaraya baktı. Yama işi gibi görünen vadiyi çevreleyen dağların üzerine kar bulutu çökmüştü ve tarlaların arasında dağınık halde bulunan bir avuç çiftlik evi yeni doğan güneşin yumuşak ışığıyla parlıyordu.

Büyükbabanın vadisi her zaman sessiz olurdu ama kar taneleri giderek büyürken daha derin bir sessizlik çökmüştü. Kar taneleri birkaç dakika içinde, Tasha'nın uzun ve karanlık gecelerde lamba ışığı altında okuduğu, annesinin eski doğa kitaplarındaki harfler kadar büyük hale gelmişti. Sonra da büyükbabasının kış öksürüğünü iyileştirmesi için ballı çayına kattığı karabiber taneleri kadar büyük hale geldiler. Çok geç-

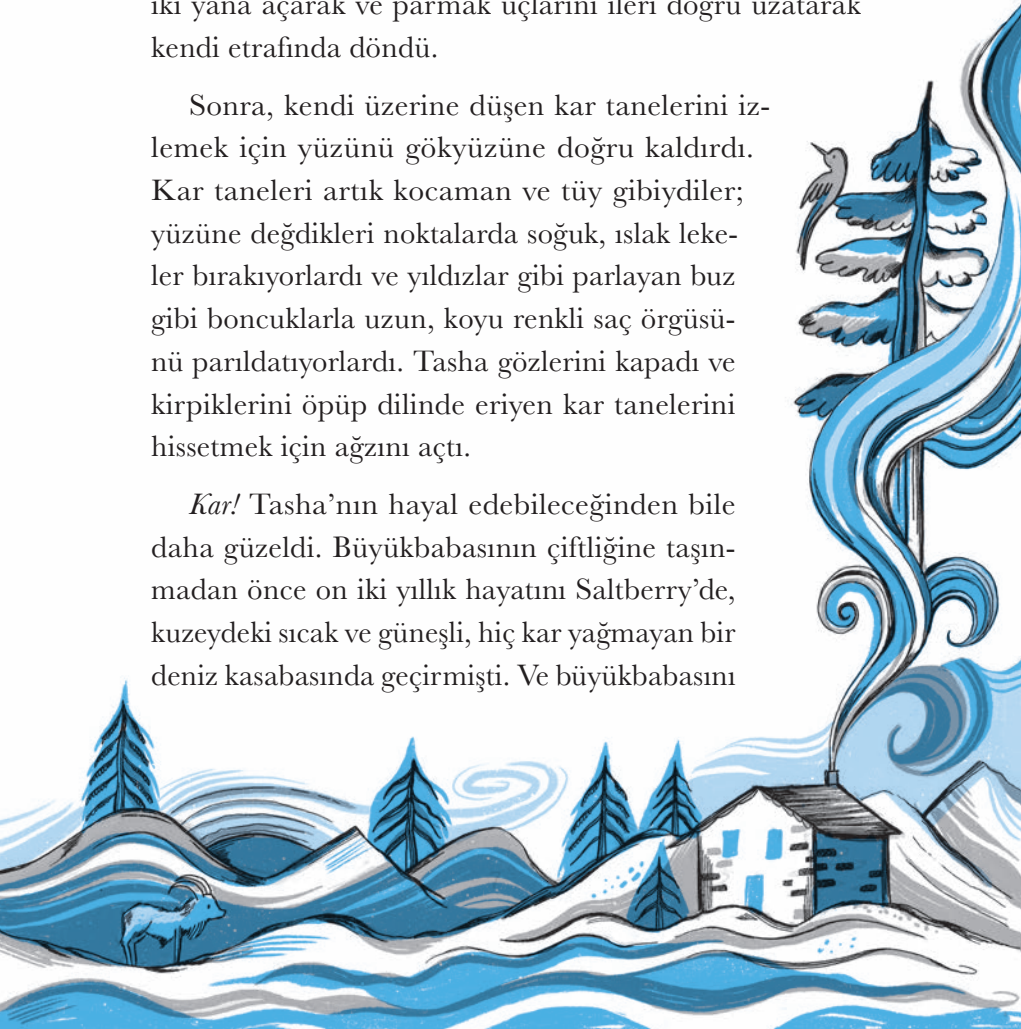

meden de babasının her sabah onlara baharın sıcaklığını ve renklerini anımsatmak için yulaf lapalarına eklediği kurutulmuş meyveler kadar büyüdüler. Gerçi şu anda yağın karların altındaki Tasha baharı hiç düşünmüyordu.

Kar her şeye şimdiden parıldayan bir ışıltı vermişti, tıpkı üzerine pudra şeker serpilmiş bir kek gibi. Tasha bu manzaranın güzelliği karşısında güldü ve sesi bu sessizliğin içinde çok yüksek çıktı. Diğer eldivenini de elinden çıkarıp kollarını iki yana açarak ve parmak uçlarını ileri doğru uzatarak kendi etrafında döndü.

Sonra, kendi üzerine düşen kar tanelerini izlemek için yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı. Kar taneleri artık kocaman ve tüy gibiydiler; yüzüne değdikleri noktalarda soğuk, ıslak lekeler bırakıyorlardı ve yıldızlar gibi parlayan buz gibi boncuklarla uzun, koyu renkli saç örgüsünü parıltıyorlardı. Tasha gözlerini kapadı ve kirpiklerini öpüp dilinde eriyen kar tanelerini hissetmek için ağzını açtı.

Kar! Tasha'nın hayal edebileceğinden bile daha güzeldi. Büyükbabasının çiftliğine taşınmadan önce on iki yıllık hayatını Saltberry'de, kuzeydeki sıcak ve güneşli, hiç kar yağmayan bir deniz kasabasında geçirmişti. Ve büyükbabasını

pek çok kez ziyarete gelmiş olsa bile bu ziyaretlerin hiçbiri kış aylarında olmamış, bu yüzden buraya her yıl yağan kar hakkında sadece hikâyeler duymuştu. Ama bu gerçektir! Kar taneleri dört bir yanda uçuşuyordu. Tatları; dağ havası, çam iğneleri ve heyecan kırıntıları gibiydi.

“Bak, Ferdinand, kar yağıyor!” Tasha, Ferdinand’ın yanına çömeldi ve hayvanın başını okşadı. Ferdinand sadece birkaç aylıktı, boyu Tasha’nın dizlerini geçmiyordu ve onu sıcak tutması için üzerinde keçeden bir kaban vardı. Ferdinand başını kaldırıp kara baktı, meledi ve sonra diliyle birkaç kar tanesi yakalamaya çalıştı. Tasha güldü, hayvanın yeniden başını okşadı ve sonra ayağa kalktı.

Tasha’nın bakışları en yakındaki çiftlik evine kaydı. Yaklaşık yarım saatlik yürüme mesafesindeydi ve yoğunlaşan karda onu görmek hızla zorlaşacaktı ama üst katındaki pencerede bir hareketlilik oldu. Tasha, bunun kendisi yaşlarında olan ve anne babası ile iki yaşındaki ikiz erkek kardeşleri Leo ve Stefan’la birlikte yaşayan Klara olduğunu tahmin etti.

Tasha, Klara’nın yatak odasının penceresinden yakındaki bir ağacın kalın bir dalına tırmandığını pek çok kez görmüştü ama Klara’nın uzaklardaki silüetinin şu anda pencereden fırladığını gördüğünde ve bir sevinç çılgınlığının tarlalarda yankılandığını duyduğunda Tasha’nın kalbi hâlâ korkuyla atıyordu. Tasha, Klara’nın güvenle yere indiğini gördü ve işte o zaman rahat bir nefes verdi.

Klara korkusuz biriydi. Vaktini duman grisi atı Zinovy’nin üstünde ya da kayalara çak-

tığı halatlar ve metal çivilerle dağlara tırmanarak geçirdi. Klara birkaç kez Tasha'ya da kendisiyle at binmeye ya da dağa tırmanmaya gelmesini teklif etmişti ama bu kadar tehlikeli bir şeyler yapma fikri bile Tasha'nın midesinde kum çekirgeleri zıplıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Ayrıca, büyükbabasının çiftliğinden çıkma fikri de Tasha'ya aynı şekilde hissettiriyordu.

Tasha her zaman her şeyden bu kadar korkan biri değildi. Saltberry yakınlarındaki sahilleri ve koyları keşfetmeyi, gelgit havuzlarını ve yüzmeyi, çok sayıdaki kuzenleri ve arkadaşlarıyla oyunlar oynamayı severdi. Fakat birkaç yıl önce Pençe Uçurumu'nda olan şeyden sonra hayatı değişmişti. Kendisi değişmişti. Kardan ıslanmış parmağıyla sol kaşının üstündeki ince yara izine dokundu. Artık kendisini güvende tutmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Tasha ve ailesi, büyükbabasının çiftliğine taşınmaya karar verdiğinde, Tasha vadinin huzuru ve sakinliğinin kendisi için mükemmel olacağını düşünmüştü. Orada birkaç çocuk olduğunu biliyordu fakat sayıları o kadar azdı ki bir okul yoktu. Ama bu onu endişelendirmemişti. Tasha'nın anne babası, kendilerinin ve büyükbabasının ona evde eğitim için yardımcı olacaklarını söylemişti. Tasha'nın bir sürü kitabı, kalemleri ve çizim defterleri vardı ve çiftlikte vakit geçireceği de bir sürü iş bulunuyordu.

Tasha, bir kar tanesi yakalamaya çalışırken kendi toynaklarına takılan Ferdinand'a bir bakış attı. Hayvan yeniden ayağa kalktı, meledi ve atlayıp durmaya başladı. Tasha, içinde sıcak bir neşe dalgası hissetti. Hayvanlar her zaman

en büyük tutkusu olmuştu. Büyükbabasının çiftliğindeki keçiler ve tavuklarla ilgilenmeyi seviyordu. Vahşi hayvanları seyretmeyi de seviyordu.

Tasha'nın, büyükbabasıyla vadide –göl kıyısında, ormanda ve dağlarda– yürüdüğü ve geyikleri, tilkileri ve yabantavşanlarını, gökyüzünde süzülen yırtıcı kuşları gördüğü güzel anıları vardı. Bir keresinde, yüksek bir tepeye tırmandıklarında Tasha'nın hayatında gördüğü en güzel hayvanı görmüşlerdi. Vaşak denen bir tür yabani kediydi; uzun, zarif bacakları ve kocaman tüylü patileri, parlak gözleri ve ucunda tüyler olan kulakları vardı. Soluk gri, siyah noktalı kürkü o kadar yumuşak görünüyordu ki Tasha onu okşamak istemişti.

Ama bu günlerde büyükbabası o kadar uzun yürüyüşler yapmak için çok güçsüzdü ve anne babası da her zaman çok meşgul oluyordu. Tasha, tek başına gitmekten korktuğu için haftalardır çiftlikten çıkmamıştı. En azından, şimdi durduğu keçi otlağından görebileceği bir sürü şey vardı.

Tasha, keçileri ve tavukları beslemek için şafak vakti uyanıldığında çoğu zaman kuzeydeki ormanda tavşanlar, gelincikler ve sincaplar görürdü. Ağaçların arasında çene çalan kuşları dinler ve tarlaların üzerinden uçmalarını izlerdi.

Bazı zamanlarda, güneş tepeye yükselirken, Tasha da bakışlarını vadinin ötesine çevirir ve Klara'nın dışarıda kardeşleriyle oynadığını görürdü. Ya da Klara ve Tasha'yla aynı yaşlarda bir erkek çocuk olan Mika, balık tutmayı sevdiği göle doğru yürüyor olurdu. Bu zamanlarda Tasha bakışlarını uzaklara çevirirdi çünkü Pençe Uçurumu hiçbir zaman

aklından çıkmazdı. Klara ve Mika'nın birlikte vakit geçirme davetlerini gergince başını sallayarak geri çevirmesinin nedeni buydu; anne babası ya da büyükbabası arkadaş edinmeyi denemesini söylediğinde konuyu değiştirmesinin nedeni de. Tasha kendi başına iyiydi. Ancak...

Tasha'nın içinde bir boşluk vardı. Başlangıçta bunu görmezden gelmeye çalışmıştı ama bir yıl önceki o günden bu yana boşluk büyümüştü. Büyükbabasının çiftliğine taşındığından beriye o kadar büyümüştü ki her gün daha çok canını yakıyordu.

Tasha şimdi, Klara'nın kendi evinin yakınlarında tarlada dönüp durmasını izlerken o acıyı hissediyordu. Klara ellerini yağın kara doğru kaldırmıştı, tıpkı biraz önce Tasha'nın yaptığı gibi. Tasha kısa bir an için Klara'nın yanında olduğunu hayal etti; ikisi de ellerini yağın karlara doğru kaldırıyorlardı. Ama Tasha sonra hemen arkasını döndü ve Ferdinand'a baktı. Hayvan yüksek sesle meleyince diğer altı keçi de onu taklit etti.

“Ah, özür dilerim!” diye haykırdı Tasha. Keçiler ona sitemkâr bir şekilde bakıyorlardı. Uzun, gri beyaz kıvrımlı kürklerinde kar öbekleri vardı. “Üşümüş ve ıslanmış olmalıyız.”

Tasha, Ferdinand'ı kollarının arasına aldı ve küçük kabınının üzerindeki karı silkeledi. Keçi yuvasına doğru yürümeye başlayınca diğer keçiler de peşinden geldi. Neredeyse alacakaranlık olmuştu, hayvanları zaten gece vakti içeri kapatacağı.

Kar çoktan  santim kalınlığına ulaşmıştı ve Tasha'nın botlarının altında ıtırđıyordu. Tasha bu ses ve verdiği his karşısında gülümsedi. Büyükbabasının anlattığı bütün o kış hikyelerini ve karda yapmak istediği şeyleri düşününce heyecan kıvılcımları el parmaklarından ayak parmaklarının uçlarına kadar ilerledi.

Tasha durup yeniden başını kaldırdı ve dört bir yandaki dağlara baktı. Zirveleri çoktan beyaz bulutlar arasında kaybolmuştu ama kuzeydeki en yüksek olanlar kar bulutunun üzerinde yükseliyordu. Sarp kayalıklarının ötesinde, uzaklara uzanan bir plato vardı. Tasha, platonun en uzak köşesinde deniz camı gibi parıldıyan buz kütlesini gördü.

Etraftaki tek ses hızla ve yoğun şekilde yağan karın sesiydi. Bir kalp atışı, bir fısıltı, uzaklarda çırpılan kanatların sesi gibiydi. Bu ses Tasha'yı heyecanlandırırdı ve iini bir anda koşup karlı manzarayı keşfetme isteğiyle doldurdu, tıpkı küçükken sahilleri ve koyları keşfettiği gibi.

Tasha bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı. Artık o insan değildi. Maceralar ve keşifler tehlikeliydi ve burada, iftlikteyken güvende olacaktı. Tasha dönüp yürümeye devam etti ve beklenmedik bir görüntü gözlerinin parıldamasına neden oldu. Ferdinand'ı iyice kendisine bastırdı ve parıldıyanarak yağan karlar arasında olabildiğince hızlı bir şekilde büyükbabasına doğru koştu.

“Büyükbaba!” Tasha, kollarında Ferdinand varken ve diğer altı keçi de etrafında koştururken büyükbabasına doğru atıldı. Yünlerinin kıvrımı bacaklarının etrafında salınıyor, kıvrımlı boynuzları da yavrular hareket ettikçe aşağı yukarı sallanıyordu.

“Tashenka!” diye karşılık verdi büyükbabası, Tasha için kullandığı sevgi sözcüğünü söyleyerek.

Tasha gülümsedi. Büyükbabası neredeyse bir haftadır çiftlik evinden çıkmamıştı ama işte buradaydı ve saman dolu bir el arabasını keçi yuvasına doğru iterken pembe yanaklarıyla gülümsüyordu. Bu, kendisini daha iyi hissettiğine dair güzel bir işaretti.

Büyükbabası geçen yılda çok kilo kaybetmişti ama hâlâ iri yarı bir adamdı ve o kapitone, pamuklu kabanının içinde daha da kocaman gözücüydü. Beyaz saçları, mavi renkli

yün şapkasından dışarı taşmıştı ve uzun, beyaz sakalı evin içindeyken bile her zaman boynunda olan mavi yün atkısının içine girmişti. Şapkasını ve atkısını, Tasha çok küçükken ölen ve neredeyse hiç hatırlayamadığı büyükannesi örmüştü.

“Annem senin dışarıda olduğunu biliyor mu?” diye sordu Tasha. “Öksürüğün iyileşene kadar içeride, sıcakta kalman gerektiğini söylemişti.”

“İlk kar taneleri düştüğünde keçilere her zaman fazladan saman getiririm.” Büyükbabası düşen kar tanelerine baktı, sonra da gözlerinde bir parıltıyla Tasha’ya döndü. “Ve senin ilk kar deneyimin hakkında ne düşündüğünü görmek istedim, Tashenka,” diye ekledi.

“Bu çok güzel bir şey!” Tasha’nın içi, büyükbabasıyla birlikte karı izlediği için yeni bir heyecan dalgasıyla doldu. “Bırak da el arabasını ben iteyim. Sen Ferdinand’ı taşıyabilir misin?” Tasha, Ferdinand’ı uzatınca büyükbabasının gülümsemesi genişledi. El arabasının saplarını yere bıraktı, Ferdinand’ı kollarının arasına aldı ve yavru keçinin ipek gibi kulaklarından birine doğru fısıldadı. Ferdinand, büyükbabasının yanaklarını yaladı ve burnunu sakallarına sürdü.

Diğer keçiler koşarak, artık üzerleri karla kaplı yosunlu taşlardan yapılmış uzun, alçak bir yapı olan yuvalarına girdiler. Büyükbabası kapı eşiğinde eğilip Tasha el arabasını sokabilsin diye keçileri ayak altından çekti. Ahşap çatıyla duvarların arasında birazcık boşluk vardı, böylece içeri ışık ve temiz hava girebiliyordu. Ama içerisi yine de karanlıktı

ve birazcık misk gibi kokuyordu – ama iyi anlamda değil. Keçi kokusu vardı – ılık ve birazcık şekerli.

Tasha o sabah bütün bölmeleri temizlemiş ve yatakların üzerine taze samanlar koymuştu. Her keçinin kendi yatağı vardı ve yataklar onları sıcak tutmak için yerden yükseltilmişti. Tasha fazladan samanı dışarı atarken keçiler etrafı kokluyordu ve büyükbabası da burnuyla hâlâ sakalını dürtükleyen Ferdinand’la birlikte bir duvara yaslanmıştı.

“Bu gece yeterince ısınabilecek mi?” diye sordu Tasha, Ferdinand’a bakarak.

“Fazladan samanlar ve Agnes’le, bir sorun olmaz.” Büyükbabası başını salladı.

Agnes, Ferdinand’ın annesiydi ve Ferdinand gündüz vakti kendi başına kalıp maceralara atılmaktan hoşlansa da geceleri hâlâ annesine sokulmayı seviyordu.

“Kar bu kış erken geldi gerçi,” diye devam etti büyükbabası, “ve çok hızlı yağıyor. Bir gözümüz keçilerin ve tavukların üstünde olmalı ve hepsinin üşümediklerinden ve iyi beslendiklerinden emin olmalıyız. Ayrıca tilkilere de dikkat etmemiz gerekiyor. Karda daha cesur olurlar. Geçen kış üç tavuk kaybettim,” dedi üzgünce.

“Onları güvende tutmak için elimden geleni yaparım.” Tasha son samanları da Agnes ve Ferdinand’ın bölmesine döktü, sonra da su kovalarının ve yemliklerin dolu olup olmadığına baktı.

Büyükbabası Ferdinand'ı Agnes'in yanına bırakmaya çalıştı ama Ferdinand, yeniden büyükbabasının sakalına tırmandı. "Artık uyuma vakti, Ferdinand." Ferdinand'ın bacaklarından kurtulurken büyükbabası güldü. Ama gülüşü göğsünden gelen derin bir öksürüğe dönüştü ve tüm vücudu titremeye başladı.

Tasha, büyükbabası için cebinde her zaman taşıdığı kutudan bir tane öksürük pastili çıkarıp uzattı. Vadideki yaşlı kadınlardan biri olan Nona, bu şekerleri bal, yosun ve huş ağacı özütü kullanarak büyükbabası için hazırlamıştı. Şekerli ve topraksı bir kokuları vardı – acı "kuvvet çayı"ndan çok daha iyiydi yani. Nona, "çok çıtkırıldım olduğundan onu güçlendirmek" için Tasha'ya yapmıştı bu çayı.

Nona, Tasha'ya küçük fare anlamına gelen "Myshka" derdi. Bu, Tasha'yı rahatsız ederdi ama bundan şikâyet etmezdi çünkü neden ve nasıl bu kadar çıtkırıldım olabildiği konusunu konuşmak istemezdi.

Büyükbabası pastili ağzına atar atmaz öksürüğü yatıştı ve yeniden rahatça nefes almaya başladı. Tasha da kendisini rahatlamış hissetti. Nona bazen sınırlarını bozuyor olabilirdi ama bu öksürük pastilleri için ona minnettardı. "İyi misin?" diye sordu Tasha.

Büyükbabası başını salladı ve Ferdinand'ı okşayarak iyi geceler diledi. Yerinden doğrulduğunda bakışları boş bölmelere kaydı ve soluk ışıktaki gözleri üzüntüyle parladı.

Geçen yıl bu yuvada uyuyan elli keçi vardı. "Onları öz-lüyor olmalısın," diye fısıldadı Tasha.

“Evet.” Büyükbabası sakalını sıvazlayıp iç çekti. “Ama ne zaman bırakacağını bilmek önemlidir. Onları idare etmekte zorlanıyordum ve o zamanlar senden ve anne babandan yardım istemeyi düşünmemiştim. Sonra gölün diğer tarafından Vasily bana iyi bir para teklif etti. Onlara bakacak ve onun arazisinde iyi otlaklar var. Ve belki...” Büyükbabası Tasha’ya doğru döndü ve kaşlarını kaldırdı. “Belki de sen ve anne baban artık buraya taşındığınıza göre, baharda sürüyü büyütme kararı verebilirsiniz.”

“Bunu çok isterim.” Tasha, çiftlikte daha fazla yavru keçi olması fikri karşısında gülümsedi ve Ferdinand’ın boynunun etrafındaki yumuşak kılları okşamak için öne doğru eğildi. Yavru keçiler genelde ilkbaharda doğardı – havanın daha sıcak olduğu ve otlayacak daha fazla yer bulunduğu zamanlarda. Ama Ferdinand kışın doğmuştu. Büyükbabası onun beklenmedik bir armağan olduğunu söylemişti.

Ferdinand meledi ve sıcak burnunu Tasha’nın avcuna bastırdı. “İyi geceler, Ferdinand.” Tasha iyi geceler dilerken her keçiyi okşadı ve bölmelerinin kapılarını kapattı. Sonra da destek olmak için kolunu büyükbabasına doğru uzattı.

Büyükbabası kendi kolunu Tasha’nın koluna doladı ve birlikte dışarı çıkıp arkalarındaki kapıyı kapatıp sürgülediler. Kar artık o kadar yoğun yağıyordu ki yumuşacık kar taneleri dışında bir şey görmek zordu.

“Bu inanılmaz!” Tasha’nın botları yumuşak zeminin derinlerine battı. “Biz keçileri yerleştirirken bu kadar çok yağmış olmasına inanamıyorum.”

“Son bir saatte neredeyse bir karış yağmış.” Büyükbabası artık kalın, parlak bir örtüyle kaplanmış otlak alana doğru baktı. “Burası için bile ender bir durum bu.”

“En sonunda kar gördüğüme inanamıyorum!” Tasha, kirpiklerine yapışıp duran kar tanelerinden kurtulmak için gözlerini kırıştırmaya çalıştı. Yüzü soğuktan acıyordu. En yakındaki çiftlik evini yeniden görmeye çalışırken bir elini kaldırıp gözlerine siper etti. Klara’nın hâlâ dışarıda olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Ama dışarıdaysa bile Tasha’nın artık onu görmesi mümkün değildi. Klara çok uzaktaydı ve havada da çok fazla kar vardı.

Büyükbabası, Tasha’nın baktığı yöne doğru baktı. “Ne zaman bırakacağımı bilmek kadar önemli başka ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Tasha merakla başını yana eğdi.

“Ne zaman gidip alacağımı bilmek,” dedi büyükbabası.

Tasha kendisini gergin ve içine kapanmış hissetti. Bu, tanıdık bir duyguydu. Pençe Uçurumu’ndaki o günden beri Tasha kabuğuna çekilen bir keşiş yengeci gibi dünyadan elini eteğini çekmişti. Ve bunu artık o kadar uzun süredir yapıyordu ki nasıl durduracağını bilmiyordu.

Tasha, bunun anne babasını ve artık büyükbabasını da endişelendirdiğini biliyordu. İnsanlar çiftlik evini ziyarete geldiğinde büyükbabasının endişeyle kendisine baktığını görmüştü. O zamanlarda nasıl görüldüğünü biliyordu – gerginliğinin nasıl da bedenini sardığını ve kendisini sert duruşunda, titreyen parmaklarında ve çatık kaşlarında gös-

terdiğini. Birisi kendisine yaklaştığında Tasha bir dağ kadar hareketsiz ve sessiz halde durup kendisini korumak için her tarafını denizkestanelerinin kapladığını hayal ederdi. Tasha kabul etmekten hoşlanmasa da bu durumu onu da endişelendiriyordu. Dönüştüğü insan tarafından esir alınmış gibi hissediyor ama bundan kurtulamıyordu.

Büyükbabası kolunu Tasha'nın omuzlarına doladı. "Zor olabileceğini biliyorum," dedi nazikçe. "Anne babana o mektubu yazmam neredeyse bir yıl sürdü – aklımdakileri söylemem, yardım istemem."

Tasha, yazın sonunda eski evindeki kum rengi kapı paspasının üzerinde o mektubu gördüğü günü düşündü. Zarfın üzerinde büyükbabasının özenli, kıvrımlı el yazısını görünce gülümsemişti. Büyükbabası sık sık mektup göndermezdi ama gönderdiğinde de onlara vadiden gelen hediyeler demek mümkün olurdu. İçlerinde, *Baharın ilk çiçeklerinden*, yazan bir notla birlikte düzleştirilmiş minik bir çiçek olabilirdi. Ya da, *Kıra'nın yavrusu oldu, ben de adını Inna koydum*, yazan bir notla bir keçinin yumuşak, kıvrımlı yününden bir parça. Bir keresinde, soluk yeşil yosuna sarılmış minik bir kafatası ile narin beyaz kemikler göndermiş ve yanına şöyle bir not iliştiirmişti: *Bir peçeli baykuş dışkısının içinden çıkan bir kar faresi iskeleti*.

Fakat bu zarfta vadiden hiç hediye yoktu. İçinde ikiye katlanmış tek bir kâğıt parçası vardı ve büyükbabasının genellikle düzgün olan el yazısında bazı titremeler seçiliyordu.

Sevgili Svetlana, Konstantin ve Tasha,

Yaz ortası geldi geçti. Günler kısalmaya başlıyor. Yakacak odun toplamak için ormana gittim ama yorulduum. Bazen eski yaşlı köpeğim Yarık'ı gördüğümü düşünüyorum. Öldüğünü hatırlayana kadar dün bir saat boyunca bir çam çalılığında onun peşinden gittim. Eve dönerken akşam çiçeklerinden biraz toplamıştım ama ben Yarık'ın mezarına gidene kadar çiçekler soldu, beyaz çiçekler sarardı ve kırıştı.

Güneş batıdaki tepelerin ardında batarken ve parlak turuncu renkte ışıldayıp dağların tepelerini siyaha boyarken, dünyanın tam tepesinde bir ev görüyorum ve sanki beni çağırıyormuş gibi hissediyorum. Ama vadide başka hiç kimse onu görmüyor. Bunun bir ışık oyunu olduğunu ya da benim böyle şeyleri hayal ettiğimi söylüyorlar.

Çiftlik için endişeleniyorum. Çok yaşlıyım ve tek başıma idare etmekte zorlanıyorum. Vadide kalan az sayıda ki insanlar da kendi çiftlikleriyle o kadar meşgul ki onlara zahmet vermek istemiyorum. Size de zahmet vermek istemiyorum ve siz de çok meşgulseniz bunu anlarım ama hepimiz bir süreliğine buraya gelip ziyarette bulunmak ister misiniz acaba? Sonbahar ve kış aylarındaki yardımınız harika olurdu ve belki de, tabii siz de isterseniz, daha uzun süre de kalabilirsiniz.

Bu çiftlik her zaman sizin de eviniz.

Sevgilerle, Büyükbaba SYF 21 MEKTUP